

“Cal admirar *Une Vie*”

Els cavallets decorats per Walt Disney, el berenar sobre l'herba amb estovalles imitant el plàstic, un cabdell de llana de color verd xiclet: ens en fotem. Tots els detalls de mal gust acumulats per Astruc, Claude Renoir i Mayo, ens en fotem. Del saxòfon de Roman Vlad també. No està malament d'altra banda. Però de totes maneres la vertadera bellesa d'*Une Vie* és a un altre lloc.

És a la roba groga de Pascale Petit que tremola a les dunes gris-Velázquez de Normandia. És fals!, no és gris-Velázquez!, ni tan sols gris-Delacroix, criden els "experts".

Poc importa que la versió que es projecta actualment en els cinemes ja no correspongui a la que preveia la planificació. Poc importa que cada escena sigui sistemàticament aturada en el muntatge en plena embranzida. Cal admirar *Une Vie* tal com és. I tal com és, *Une Vie* es presenta com el contrari d'una pel·lícula inspirada. La bogeria rere del realisme, deia Astruc en una entrevista.

Però l'hem entès malament. La bogeria de Julien és haver-se casat amb Jeanne, i la de Jeanne haver-se casat amb Julien. Res més. No es tractava de filmar la Bogeria del doctor Tube, sinó de mostrar que un home rústic i una dona de sa casa que s'estimen, és la bogeria. En realitat, *Une vie* desconcerta als partidaris més fervorosos

d'Astruc, com *le Plaisir* havia desconcertat als qui creien conèixer Maupassant. Efectivament, quan esperàvem Astruc el líric ens va aparèixer Astruc l'arquitecte.

Tal com *Amère victoire*, *Une Vie* és una pel·lícula formidablement senzilla. I simplificar no vol dir estilitzar. Astruc s'oposa aquí a Visconti, amb el qual seria estúpid comparar. A *Nuits blanches*, Maria Schell fou segurament utilitzada més eficaçment. Però a *Une Vie* actua d'una manera més justa i profunda. En el seu temps, Maupassant era sens dubte un autor modern.

Paradoxalment doncs, la millor manera d'aconseguir l'autèntic to del segle XIX, era donar un to francament 1958 a la pel·lícula. Astruc i Laudembach ho han aconseguit de manera magnífica. Prova d'aquest fet és l'admirable rèplica de l'admirable Christian Marquand a la dona que li va regalar el seu dot i el seu castell: " Per culpa teva, he tudat la meva vida." (...)

Au seuil de l'inconnu (en el lllindar del desconegut), aquest podria ésser el títol d'*Une vie* més que d'una pel·lícula de ciència-ficció. Ja que *Une vie* obliga el cinema dirigir les seves mirades a altres llocs.

Jean-Luc Godard, *Cahiers du cinéma*, novembre 1958.